

Folketingets Beskæftigelsesudvalg
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

Beskæftigelsesudvalget har i brev af 13. februar 2015 stillet følgende spørgsmål nr. 140 (BEU alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikke-medlem af udvalget Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

20. februar 2015

J.nr. 2015-0001981

Spørgsmål nr. 140

”Er det lovligt, at kommunen trækker i kontanthjælpen, når man har fået udbetalt erstatning for tabte værdier som følge af indbrud? I bekræftende fald bedes ministeren redegøre for, om han finder dette rimeligt og forklare, hvorfor man ikke selv skal kunne beholde erstatningsbeløbet, så man kan erstatte de tabte værdier? Der henvises til artikel i avisen.dk: ”Haps! Familie trækkes i kontanthjælp efter indbrud”, jf. http://www.avisen.dk/haps-familie-traekkes-ikontanthjaelp-efter-indbrud_308326.aspx. Ministeren bedes redegøre for, om han vil ændre loven, så man kan beholde en erstatning i tilfælde af indbrud uden træk i kontanthjælp.”

Endeligt svar:

Kontanthjælpssystemet udgør det underste økonomiske sikkerhedsnet, og grundprincippet er derfor, at man ikke kan modtage kontanthjælp, hvis man selv har midler til sin forsørgelse.

Derfor er udgangspunktet også, at kommunen ikke kan yde kontanthjælp, hvis ansøgeren eller ægtefællen/samleveren har formue, der kan dække det økonomiske behov. Kommunen ser dog bort fra formue op til 20.000 kr. for et ægtepar.

Det, synes jeg, grundlæggende er et rigtigt princip, så vi målretter kontanthjælpen til de borgere, der ikke har alternative muligheder for at forsørge sig selv.

Det gælder samtidig også, at der skal ses bort fra formålsbestemt formue, det vil sige den del af en formue, der er nødvendig for at kunne bevare eller opnå en nødvendig boligstandard, eller som bør bevares af hensyn til familiens erhvervs- eller uddannelsesmuligheder.

Kommunen kan derfor ikke stille krav om, at sædvanligt indbo skal realiseres, når man søger om kontanthjælp, og kommunen skal derfor også se bort fra en indboerstatning eller den del af erstatningen, som er nødvendig for genanskaffelse af sædvanligt indbo.

Ankestyrelsen traf således i 1994 en principafgørelse (O- 31-94), hvor det i en konkret sag blev vurderet, at kommunen burde have set bort fra en erstatning og udbetalt kontanthjælp.

Sagen drejede sig om en ansøger om kontanthjælp, der havde været u-landsfrivillig i 2½ år og var blevet gift under opholdet. Ved hjemrejsen var ægteparrets indbo blevet stjålet eller slået i stykker under transporten til Danmark. Forsikringssummen udgjorde knap 130.000 kr., og af dem var der på ansøgningstidspunktet knap 70.000 kr. tilbage, som ifølge ansøger var tiltænkt færdigetablering og påbegyndelse af et studium.

Kommunen fandt, at 43.000 kr. burde anvendes til leveomkostninger. Ankestyrelsen fandt imidlertid, at der i den foreliggende sag var tale om erstatning af indboefekter i en størrelsesorden, der efter forholdene måtte betragtes som sædvanligt indbo, således at der i forbindelse med ansøgningen om supplerende kontanthjælp burde have været set bort fra hele den resterende erstatning.

Jeg kan forstå på omtalen af sagen i pressen, at parret har klaget over kommunens afgørelse til Ankestyrelsen. Her vil Ankestyrelsen blandt andet skulle tage stilling til, om det skøn, kommunen har foretaget, af hvad der er sædvanligt indbo, er korrekt.

Jeg ser frem til at få Ankestyrelsens vurdering af sagen. Sagen giver mig ikke anledning til at søge de nugældende regler ændret, da de efter min mening er rimelige. Det er alene erstatning for genstande, der ikke er indeholdt under begrebet sædvanligt indbo og dermed unødvendige i den daglige husholdning, der betragtes som formue i lovens forstand.

Venlig hilsen

Henrik Dam Kristensen